

ЩО ДІЄТЬСЯ З УКРАЇНОЮ?

Традиційно кожен випуск кафедральної збірки наукових праць відкривається передмовою, в якій Редколегія інформує про рубрики та їх зміст. Замість такої передмови нинішній випуск відкриваємо коротким аналізом подій в Україні та навколо неї, починаючи від листопада минулого року, коли наша держава збиралася підписати Угоду про асоціацію з Європейським Союзом на саміті у Вільнюсі.

Те, що тодішня влада України за тиждень до саміту зірвала підписання Угоди без будь-яких попередніх пояснень, хоч ніби готувалась до того акту декілька років, відкрило суспільству очі на те, якою насправді є незалежність нашої держави, і хто реально керує її внутрішньою і зовнішньою політикою. Це з одного боку. А з іншого – важко було повірити, що після по суті справи поразки Помаранчевої революції внаслідок приходу до влади Партії регіонів, суспільство знайде в собі сили, щоб піднятися на новий Майдан, який змете ту владу, яка за декілька років правління довела свою повну нездатність вирішувати не лише суспільно-політичні проблеми, але довела державу до повного банкрутства.

Разом з тим, суспільство відчуло, і не лише на заході держави, чий насправді інтереси захищала влада. На словах багато говорилося про *державні національні інтереси*, на ділі ж турбота йшла про *захист інтересів сусідньої держави* і втілення у життя її планів щодо майбутнього України.

Нинішня влада Російської Федерації брутально порушила умови Будапештського меморандуму 1994 р., за яким вона разом із США та Великою Британією виступила гарантом територіальної цілісності України, захопивши за допомогою збройної сили Крим, в якому проведено фіктивний референдум за незалежність з негайним включенням до складу РФ.

Подальші зусилля російської влади спрямовані на дискредитацію України на міжнародній арені, намагання будь-що «довести» світові неієздатність нової української влади, аргументувати якимось чином свої дії, щоб захистити росіян і «російськомовних» в Україні від «розгулу фашизму і націоналізму».

Насправді ж йдеться зовсім про інше. Росія в нинішніх геополітичних умовах намагається силоміць повернути собі втрачене. Іншими словами, Росія недвозначно робить ставку на розкол України шляхом т.зв. *федералізації*, з метою приєднання до себе південно-східних областей. А попередньо йде «обробка» тих областей ідеологічно. Зовсім останні події в Донецьку, Луганську і Харкові недвозначно розкривають справжні наміри російської влади щодо України.

Цивілізований світ стурбований поведінкою Росії стосовно України, оскільки цілком зрозуміло, що йдеться вже не просто про неї, а про становище в Центрально-Східній Європі загалом, зрештою, про дотримання міжнародно-правових норм на світовій арені.